
Samenvatting

Licht en kleur

Wat hebben licht en kleur met elkaar te maken? Alles!

Licht kan beschreven worden als een golf, vergelijkbaar met bijvoorbeeld een watergolf, alleen is de periodiciteit niet enkele meters zoals bij watergolven in de zee, maar honderden nanometers, 0.0000001 meter of een miljoenste meter. Deze periodiciteit noemen we een golflengte, met een latijns symbool aangegeven als λ . Een golf is niets anders dan een verplaatsing van energie. Licht is een elektromagnetische golf die zowel elektrische als magnetische energie bevat. Blauw licht heeft een golflengte van ~ 450 nanometer en rood licht een golflengte van ~ 650 nanometer. Ultraviolet licht heeft een nog veel kortere golflengte, $\lambda < 400$ nanometer.

Wit licht bestaat uit een mengsel van alle kleuren bij elkaar: in feite bevat wit licht alle kleuren van de regenboog, maar omdat deze kleuren met elkaar mengen zien we een witte kleur. Wit licht bevat alle golflengtes van 400-700 nanometer, we noemen dit het spectrum van wit licht. We kunnen aan wit licht dan ook niet een enkele golflengte toekennen.

Een kleurverschijning kan ontstaan door verschillende processen. De belangrijkste daarvan zijn absorptie, weerkaatsing, uitzending en verstrooiing. Deze processen hebben alles met licht te maken, ze vinden allen plaats door wisselwerking tussen licht en materie.

Absorptie: een veel voorkomende vorm van kleurverschijning is absorptie van licht. Wanneer een voorwerp met wit licht wordt beschenen, kunnen kleuren met bepaalde golflengtes geabsorbeerd (=opgenomen) worden door het materiaal. Juist

Samenvatting

---

de golflengtes die niet geabsorbeerd worden bepalen de kleur. Wanneer een voorwerp alle kleuren van het witte licht behalve rood absorbeert, zal het voorwerp rood kleuren. Een materiaal dat alle kleuren absorbeert zal een zwarte kleurverschijning hebben.

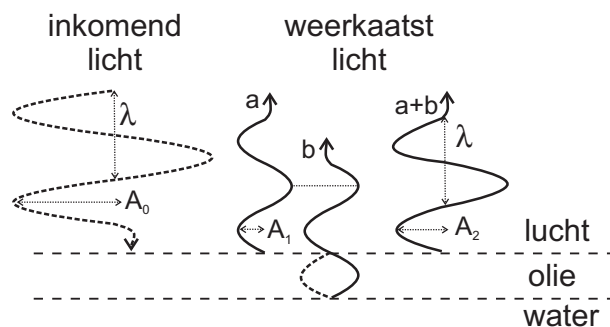
Uitzending: niet alleen het materiaal zelf, maar ook kleurstoffen aanwezig in het materiaal kunnen de kleur bepalen. Bijvoorbeeld ranja en fluorescerende merkstiften die een felle kleurverschijning hebben omdat de aanwezige kleurstof licht uitzendt. Andere voorbeelden van uitzending zijn pigmenten die in verf worden gebruikt.

Verstrooiing: een andere vorm dat de kleurverschijning kan beïnvloeden is verstrooiing. Wanneer deeltjes kleiner dan de golflengte van licht zijn worden ze verstrooid, dat wil zeggen dat het licht in alle willekeurige richtingen verspreid wordt. De lucht is bijvoorbeeld blauw omdat de kleine deeltjes in de hemel het licht met kortere golflengtes (=blauw) meer verstrooien dan licht met langere golflengtes (=rood). Melk is niet transparant maar wit omdat deeltjes in de melk alle kleuren van het witte spectrum evenveel verstrooien.

Weerkaatsing: een verschijnsel dat wij in ons onderzoek echter het meest interessant vinden is de weerkaatsing van het licht door de structuur van een object. De structuur kan bijvoorbeeld bestaan uit laagjes gaten of bolletjes, gerangschikt in een bepaald patroon: de kristalstructuur. Het verschijnsel waarbij het licht weerkaatst wordt aan de regelmatige structuur van het object wordt veroorzaakt door interferentie. De kleurverschijning die daarmee gepaard gaat wordt ook wel regenboogkleuring genoemd. Bij beschijning van zulke structuren met wit licht worden alle kleuren weerkaatst. Maar omdat elke kleur van het witte licht anders wordt gereflecteerd, d.w.z. onder een andere hoek weerkaatst wordt en dus als het ware “opgesplitst” wordt, nemen we een regenboogkleuring waar. Dit vindt bijvoorbeeld plaats als je de onderkant van een compact disc beschijnt met licht. Alle kleuren van de regenboog zijn zichtbaar en bij beweging zie je de kleuren verspringen. Wanneer er naast dit soort weerkaatsing ook wit licht verstrooiing plaatsvindt, zoals in melk, noemt men de verschijning opalescentie. Voorbeelden van opalescentie zijn de paarlemoeren verschijning in schelpen. De schelp bestaat uit een gelaagde structuur van organisch en anorganisch materiaal, die het witte licht opsplijst in zijn kleuren; een regenboogkleuring. Maar doordat er ook wit licht verstrooiing plaatsvindt door kleine oneffenheden, nemen we een paarlemoeren kleur waar.

Interferentie

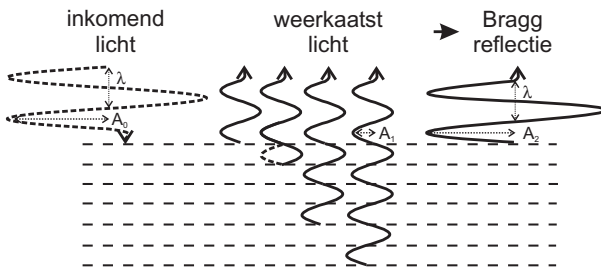
Om te kunnen begrijpen hoe regenboogkleuring en opalescentie plaats kunnen vinden is in figuur 1 het begrip interferentie weergegeven. Wanneer een dun laagje olie drijft op water, weten we uit ervaring dat er van bovenaf allerlei kleuren worden waargenomen. Wanneer een lichtgolf van het ene materiaal naar het andere reist, treedt er breking en terugkaatsing op: een gedeelte van de golf wordt weerkaatst, afhankelijk van het materiaal en de golflengte van het licht en een gedeelte reist na breking verder. In figuur 1 wordt het inkomende licht met golflengte λ teruggekaatst aan zowel het olie-oppervlak, resulterend in golf a , als aan de overgang olie/water, resulterend in golf b . Deze weerkaatste lichtgolven zullen met elkaar wisselwerken oftewel interfereren, en afhankelijk van de onderlinge positie van de toppen en dalen, zal er versterking of uitdoving plaatsvinden. Wanneer de toppen en dalen gelijk vallen zoals in figuur 1 is weergegeven, dan zijn de golven in fase en zullen de golven a en b elkaar versterken: ze worden als het ware bij elkaar opgeteld. In de figuur zijn er stippelijnen aangebracht die de top en het dal van beide golven markeren. De golven zijn in fase omdat de golflengte λ van het inkomende licht exact één keer in het laagje past; een halve golflengte reist heen (de gestreepte curve) en een halve golflengte reist terug naar het oppervlak. De resulterende golf $a+b$ heeft dezelfde golflengte λ als het inkomende en het weerkaatste licht. De intensiteit is echter wel verschillend. De amplitude A van een golf (de hoogte en diepte van respectievelijk de toppen en dalen) is een maat voor de intensiteit van

FIGUUR 1: Het inkomende licht met golflengte λ wordt (gedeeltelijk) weerkaatst aan zowel de lucht/olie als aan de olie/water overgang, resulterend in respectievelijk golf a en b . Omdat de dikte van het olielaagje net zo dik is als een halve golflengte, is golf b t.o.v. golf a precies een golflengte verschoven. De golven zijn nu in fase; hun toppen en dalen vallen samen (aangegeven met een stippelijne), en versterken elkaar. De golf $a+b$ heeft een grotere amplitude A_2 dan de weerkaatste golven a en b afzonderlijk (A_1), en golf $a+b$ verschijnt als een felle weerkaatsing.

Samenvatting

FIGUUR 2: Het principe van Bragg-reflectie. Door een periodieke stapeling van twee materialen die steeds met een half golflengte verschil alterneren, wordt het inkomende licht aan meerdere vlakken weerkaatst. Nu interfereren niet twee, maar veel meer golven met elkaar. Omdat de golven in fase lopen, versterken ze elkaar, hetgeen resulteert in een Bragg reflectie; een felle weerkaatsing. De Bragg reflectie heeft een grotere amplitude A_2 dan de weerkaatste golven afzonderlijk (A_1) en kan bijna net zo groot zijn als de amplitude van het inkomende licht (A_0). Merk op dat de golflengte van het inkomende en het weerkaatste licht hetzelfde zijn (λ).

de golf. De amplitude van het inkomende licht A_0 is groter dan de amplitude van de weerkaatste golven A_1 omdat slechts een deel van het licht weerkaatst wordt, het andere deel reist verder door het materiaal. De twee weerkaatste golven $a+b$ samen hebben een hogere intensiteit dan de golven a en b afzonderlijk omdat hun amplitudes bij elkaar zijn opgeteld.

Wanneer het inkomende licht niet uit een enkele golflengte bestaat, maar uit bijvoorbeeld wit licht, dan wordt alleen de golflengte die past in de dikte van het olielaagje weerkaatst. Deze golflengte wordt beter weerkaatst dan de andere golflengtes.

Tot nu toe hebben we alleen interferentie besproken voor licht dat loodrecht op het oppervlak valt. Wanneer licht onder een hoek het oppervlak beschijnt zal een andere weglengte en dus een andere golflengte versterkt worden. Dit resulteert in een regenboogkleuring: onder verschillende hoeken verschijnen er verschillende kleuren.

Een olielaagje op water is een voorbeeld waar slechts één laagje het licht doet weerkaatsen. Maar stel je eens voor dat een materiaal uit veel meer laagjes bestaat die precies de dikte hebben van een halve golflengte van licht; dan versterken niet twee, maar veel meer golven elkaar. Dit verschijnsel wordt ook wel Bragg weerkaatsing of Bragg reflectie genoemd en is essentieel in ons onderzoek aan fotonische kristallen. In figuur 2 is deze situatie geschetst. Niet twee, maar veel meer golven versterken elkaar. Het resultaat is een weerkaatsing met een amplitude A_2 die vele malen groter is dan de amplitude van het weerkaatste licht A_1 . Doordat

de laagjes, aangegeven met stippellijnen, steeds met een half golflengte verschil alterneren, wordt het inkomende licht aan elk laagje weerkaatst. De weerkaatste golven zijn in fase en versterken elkaar; een Bragg reflectie. Bij Bragg reflectie is de intensiteit of de amplitude van de weerkaatste lichtgolf zo groot dat hij (bijna) net zo groot kan zijn als de intensiteit van het inkomende licht (A_0).

Een belangrijke grootheid voor fotonische kristallen is de brekingsindex van de materialen die aanwezig zijn in het fotonisch kristal. Een brekingsindex van een materiaal zegt iets over hoe snel licht zich door dat materiaal verplaatst. In materialen met een brekingsindex $n = 1$, bijvoorbeeld lucht, beweegt licht zich voort met de lichtsnelheid $c = 300000$ km/s (naar de maan in ruim in één seconde!). In materialen met een hogere brekingsindex, bijvoorbeeld diamant met $n = 2.4$, beweegt licht zich langzamer voort. De naam brekingsindex komt van het feit dat het licht “gebroken” wordt als het van het ene naar het andere medium gaat. De lichtgolf zal niet rechtlijnig maar met een knik het materiaal met de andere brekingsindex betreden. Een grote verhouding (een hoog contrast) in brekingsindex voor de materialen in onze fotonische kristallen is erg belangrijk. Hoe hoger het contrast hoe meer licht weerkaatst wordt en dus hoe sterker de Bragg reflectie is. Het contrast tussen diamant en lucht is ongeveer 2.4. Voor fotonische kristallen worden liefst materialen gebruikt die een nog hogere brekingsindex hebben. De maximale brekingsindex die voor zichtbaar licht te gebruiken is, is ongeveer 3.

Fotonische kristallen

Wat zijn fotonische kristallen nu eigenlijk? Fotonische kristallen zijn structuren die regelmatig geordend zijn en een periodiciteit in brekingsindex hebben die van de zelfde orde van grootte is als de golflengte van licht. Doordat ze deze structurele regelmaat hebben zullen lichtgolven weerkaatst worden aan de kristalvlakken: het licht wordt Bragg gereflecteerd. Wanneer Bragg reflectie plaatsvindt onder verschillende hoeken nemen we regenboogkleurige verschijningen waar, net zoals bij een compact disc. Door de periodiciteit te kiezen, kunnen we licht met bepaalde golflengtes buiten het kristal sluiten. Een kleinere periodiciteit (~ 400 nanometer) zal blauwe golflengtes weerkaatsen en een grotere periodiciteit (~ 600 nanometer) zal rode golflengtes weerkaatsen. Op deze manier kunnen wij bepalen welke golflengtes wel of niet het kristal in mogen; we manipuleren zagezegd het licht. Licht dat van binnenuit het kristal komt kan er dan ook niet uit. Sterker nog, het licht kan dan zelfs niet bestaan!

Wanneer licht van een bepaalde golflengte een kristal niet in of uit kan, in alle drie de dimensies (in de hoogte, in de breedte en in de diepte), noemen we dit een fotonische bandkloof. In het Engels wordt deze bandkloof “photonic band gap” genoemd (vanwaar www.photonicbandgaps.com). Als een fotonische bandkloof

Samenvatting

---

aanwezig is in een kristal, veranderen de eigenschappen zodanig dat soms het licht helemaal niet aan kan gaan: het blijft donker in het kristal.

Luchtbolkristallen

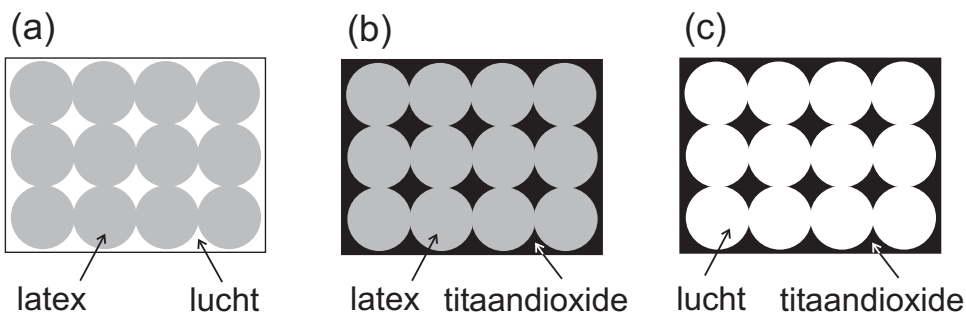
Uit berekeningen is gebleken dat in fotonische kristallen die voor meer dan 80% uit lucht bestaan en een brekingsindex contrast hebben dat hoog genoeg is, een fotonische bandkloof daadwerkelijk gevormd kan worden. Daarom zijn nu wereldwijd chemici bezig kristallen te maken die aan deze eisen voldoen. De bekendste fotonische kristallen tot nu toe zijn de zogenoemde luchtbolkristallen: een kristal dat bestaat uit een rangschikking van luchtbolletjes in een materiaal met een hoge brekingsindex. Doordat het kristal bestaat uit luchtbolletjes is het duidelijk dat het kristal inderdaad voor een groot gedeelte uit lucht bestaat. In ons onderzoek hebben we zulke luchtbolkristallen gemaakt van verschillende materialen. Deze materialen moeten een hoge brekingsindex hebben en mogen geen licht absorberen. Wanneer de materialen (zichtbaar) licht absorberen, is het namelijk onmogelijk om het licht op te sluiten. Je raakt het licht dan juist kwijt doordat het wordt omgezet in warmte.

Hoe maak je zulke luchtbolkristallen? In zekere zin bootsen we in de eerste stap van de synthese van de luchtbolkristallen de natuur na: we maken een kunstmatig opaal. Een opaal in de natuur bestaat uit een gerangschikte structuur van glasbolletjes. Wij maken net zo een structuur, maar gebruiken dan plastic latex bolletjes in plaats van glasbolletjes. De bolletjes hebben een afmeting van ongeveer 500 nanometer in doorsnede. Een mengsel van zulke plastic bolletjes met water, doen we in een plat glazen buisje en we laten dit een paar weken staan. De bolletjes zinken dan en stapelen zich spontaan in een geordende structuur: een kristalstructuur. Vervolgens laten we het water verdampen en ontstaat er een kunstmatig opaal. Dit opaal bevat net zulke mooie kleurschakeringen als opalen in de natuur; door de geordende structuur in de bolletjes treedt er Bragg reflectie op. Maar een fotonische bandkloof zullen deze kunstmatige opalen niet bezitten, want fotonische kristallen zouden voor meer dan 80% uit lucht moeten bestaan, terwijl een structuur met gestapelde bolletjes grotendeels uit vast materiaal bestaat. Om toch een fotonische bandkloof te kunnen creëren, hebben we de structuur omgekeerd, we gebruiken de kunstmatige opaal als een mal, zie ook figuur 3. We vullen de luchtruimte tussen de bolletjes op met een materiaal dat een hoge brekingsindex heeft en verwijderen vervolgens de bolletjes. Het verwijderen van de bolletjes gebeurt door vernietiging, de plastic bolletjes worden verbrand bij temperaturen boven de 400 graden. Na verbranding blijft er op de plek waar de bolletjes gezeten hebben lucht achter; het luchtbolkristal is gevormd.

Voorbeelden van de mal (het kunstmatig opaal) en het uiteindelijke luchtbolkristal zijn afgebeeld in figuur 4. Deze foto's zijn gemaakt met een elektronenmi-

croscop. Met deze microscoop kunnen objecten zichtbaar worden gemaakt die zo klein zijn als 1 nanometer. Afbeelding 4(a) toont een opaal dat bestaat uit bolletjes met een doorsnede van 500 nanometer. De bolletjes zijn mooi gerangschikt in een hexagonale kristalstructuur, in het midden zie je zelfs de bolletjes die een rij lager liggen, omdat het bovenliggende bolletje eruit is gevallen. Met het blote oog ziet dit kunstmatige opaal er net zo uit als een echt opaal; mooie regenboogkleuren, zoals ook te zien in hoofdstuk 3, figuur 3.4. In afbeelding 4(b) is een luchtbolkristal, oftewel een inverse opaal, gemaakt van titaandioxide weergegeven. Op de plek waar de bolletjes zaten zit nu lucht; luchtbolletjes. De zwarte plekje in de foto noemen we ook wel raampjes en zijn de plaatsen waar de polystyreen bolletjes elkaar raakten; hier is geen materiaal afgezet. De diameter van de luchtbolletjes is hier ongeveer 600 nanometer. Het luchtbolkristal in figuur 4(b) is gemaakt van een andere mal dan in figuur 4(a) is afgebeeld. Hoewel het luchtbolkristal mooi regelmatig geordend is, zien we ook een aantal scheurtjes en losse brokjes materiaal liggen. Deze kleine oneffenheden ontstaan tijdens het fabricageproces en zijn bijna niet te vermijden. Mooie kleurenfoto's van soortgelijke luchtbolkristallen zijn te vinden in hoofdstuk 3, waar ook nog veel meer mooie elektronenmicroscop foto's zijn afgebeeld.

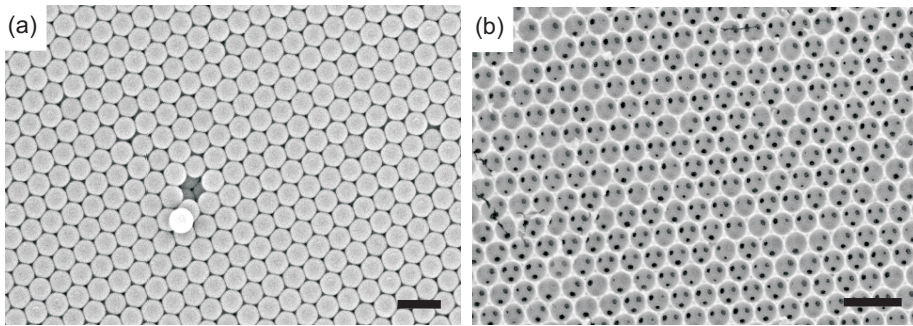
Het luchtbolkristal dat in figuur 4 getoond wordt, is gemaakt van titaandioxide, een materiaal dat transparant is voor zichtbare golflengtes. Wij kennen titaandioxide veelal van de toepassing in tandpasta of witte verf, waar het gebruikt wordt voor

FIGUUR 3: Schematische weergave van de synthese van een luchtbolkristal. (a) Een drie-dimensionale mal, een kunstmatig opaal, bestaat uit plastic latex bolletjes die gerangschikt zijn in een hexagonaal patroon. De opaal is gevormd door zelf-organisatie van de bolletjes vanuit een suspensie in water. (b) De luchtruimte tussen de plastic bolletjes wordt opgevuld met titaandioxide, een materiaal met een hoge brekingsindex (2.7). (c) In de laatste stap van de synthese worden de plastic bolletjes verbrand. Na verbranding blijft er een luchtbolkristal van titaandioxide over. Wat in figuur (a) plastic was is nu lucht, wat in figuur (a) lucht was is nu titaandioxide; de structuur is geïnverteerd.

Samenvatting

FIGUUR 4: *Electronenmicroscop afbeelding van een polystyreen opaal (de mal) en een luchtbolkristal. (a) Een kunstmatig opaal opgebouwd uit bolletjes met een doorsnede van 500 nanometer (schaalbalk is 500 nanometer). De bolletjes zijn mooi gerangschikt in een hexagonaal patroon. De structuur is drie-dimensionaal, zoals te zien aan het gat in het midden; hier mist een bolletje en zijn de beneden liggende bolletjes te zien. (b) Een luchtbolkristal van titaandioxide, de replica van een kunstmatig opaal. De diameter van de luchtballen is 600 nanometer (de schaalbalk is 1500 nanometer) en zijn ook gerangschikt in hexagonaal patroon. De zwarte plekje noemen we “raampjes”; het zijn de plaatsen waar de bolletjes in de mal elkaar aanraakten en geen titaandioxide is afgezet.*

zijn witte kleur. Het titaandioxide heeft een hoge brekingsindex, $n = 2.7$, hoger dan diamant en is dus erg interessant om te gebruiken voor fotonische kristallen. We hebben ook luchtbolkristallen gemaakt van andere materialen zoals siliciumdioxide (glas), aluminiumoxide (dezelfde stof waaruit saffier bestaat) en zirconiumdioxide (een mineraal). Maar ook van gemengde materialen zoals titaandioxide/aluminiumoxide en titaandioxide/zirconiumdioxide. Hoewel deze materialen een iets lagere brekingsindex bezitten dan titaandioxide zijn ze zeer nuttig geweest voor ons onderzoek. We hebben bijvoorbeeld geleerd dat het opvullen van de mal niet homogeen verloopt, wat erg belangrijk is om te weten wanneer we luchtbolkristallen maken van meer dan één materiaal (zie hoofdstuk 4).

Een groot gedeelte van dit proefschrift gaat over het maken en karakteriseren van fotonische luchtbolkristallen. Maar als je ze maakt wil je er natuurlijk ook iets mee doen. Kunnen ze daadwerkelijk licht buitensluiten en licht binnen in het luchtbolkristal verbieden?

Lichtbronnen

De wisselwerking tussen de fotonische kristallen en licht noemen we fotonische interactie. We meten deze fotonische interactie door de samples met licht te beschijnen, bijvoorbeeld met een felle witte lamp, en te kijken hoeveel licht er daadwerkelijk buiten het kristal blijft, dus weerkaatst wordt. Dit soort experimenten zijn in het verleden al regelmatig gedaan, maar een nieuwe benadering is om het licht niet van buiten te laten komen maar van binnen. Vervolgens meten we of het licht inderdaad niet uit het kristal komt. Omdat een lichtbron zoals wij die kennen, bijvoorbeeld een gloeilamp, niet in een fotonisch kristal past, gebruiken we andere lichtbronnen. Een goede kandidaat hiervoor is een kleurstof. Een kleurstofmolecuul is een verbinding die licht met een bepaalde golflengte opneemt en vervolgens licht met een andere golflengte uitzendt. Wanneer dit kleurstofmolecuul licht (=energie) absorbeert en het in een hoger gelegen energieniveau raakt, noemen we hem aangeslagen. De stof blijft hier maar een hele korte tijd, ongeveer een paar nanosecondes (0.000000001 seconde), voordat hij weer terugvalt naar de grondtoestand; het laagste energieniveau in een molecuul. Deze “terugvaltijd” noemen we de levensduur en is karakteristiek voor elke kleurstof. De wet van behoud van energie beschrijft dat energie niet zomaar verloren kan gaan en dus komt bij deze overgang van een hoog energetisch naar een laag energetisch niveau, energie vrij in de vorm van licht. Elk kleurstofmolecuul heeft zijn eigen energieniveaus en zendt dus ook licht uit van verschillende golflengtes. Zo kennen we blauwe kleurstoffen, b.v. indigo waar onze spijkerbroeken mee gekleurd worden, of (fluorescente) gele kleurstoffen gebruikt in neonreclames.

De kleurstof die wij gebruiken hebben heet Rhodamine, en zendt rood licht uit. Het rode licht dat uitgezonden wordt is niet een enkele golflengte, maar een gebiedje aan golflengtes, ongeveer van 560-650 nanometer: dit is het spectrum van Rhodamine. We plaatsen deze Rhodamine moleculen in onze fotonische kristallen door de kristallen in een alcoholische oplossing van de kleurstof te dopen.

Experiment

In hoofdstuk 5 zijn experimenten beschreven waar gekeken wordt naar de uitzending van Rhodamine moleculen die in een fotonisch kristal zitten. In deze experimenten zien we dat er inderdaad licht van een bepaalde golflengte wordt uitgesloten. Dit komt tot uiting in de vorm van een “deuk” in het spectrum van de kleurstof. Door het gemeten spectrum te vergelijken met het spectrum van de kleurstof onder normale omstandigheden, bijvoorbeeld opgelost in een vloeistof, kunnen we precies zien wat de effecten zijn van het fotonisch kristal. We hebben

Samenvatting

---

metingen gedaan van kleurstofmoleculen in luchtbolkristallen, maar ook metingen van kleurstofmoleculen in de mal. Uit berekeningen is gebleken dat deze mallen namelijk ook al een sterke fotonische interactie vertonen. We hebben in beide systemen, zowel in de luchtbolkristallen als in de kunstmatige opalen, gemeten dat het licht uitgezonden door de kleurstof voor meer dan 50% weerkaatst werd en niet uit het kristal kwam! We hebben het licht dus daadwerkelijk kunnen opsluiten!

Maar iemand kan dan vragen: is dat nu zo bijzonder? Als ik een doos bouw met aan de binnenkant spiegels kan ik dat ook. En dat is niet waar, want spiegels blijken een niet onaanzienlijk deel van licht te absorberen! Het interessante aan een fotonische bandkloof is echter dat er naast weerkaatsing ook een ander fenomeen kan plaatsvinden; lichtbronnen die in een kristal geplaatst zijn kunnen helemaal niet aangaan. Een voorbeeld; een aangeslagen kleurstofmolecuul wil licht uitzenden met een bepaalde energie maar de energie “past” niet in het kristal. Het kleurstofmolecuul blijft in de aangeslagen toestand, veel langer dan de verwachte nanoseconde. Zijn levensduur wordt dus verlengd. Als je op deze manier het licht kan manipuleren, dus “uit” en “aan” kunt zetten, liggen toepassingen als optische chips en miniatuurlasers in het verschiet.

In hoofdstuk 6 hebben we experimenten uitgevoerd om te zien of we de levensduur van de kleurstofmoleculen inderdaad konden zien veranderen. Door de levensduren in de fotonische kristallen te vergelijken met de levensduur in een standaard systeem, hoopten we een verschil te zien. Inderdaad hebben we in onze metingen voor het eerst verschillen gevonden in levensduren tussen kleurstofmoleculen in een fotonisch kristal en in een standaard systeem. Bovendien hebben we geleerd dat veel andere factoren een belangrijke rol spelen, bijvoorbeeld de concentratie van de kleurstofmoleculen in het kristal. Bij hogere concentraties zien we dat er langere levensduren zijn dan bij lagere concentraties. Dit komt omdat bij hogere concentraties het uitgezonden licht door één kleurstofmolecuul weer opgenomen kan worden door een ander kleurstofmolecuul, waardoor het lijkt alsof de kleurstof langer in de aangeslagen toestand blijft. Ook is de breedte van het spectrum van de kleurstof erg belangrijk. Wanneer het spectrum van een kleurstof te breed is, zal het moeilijk zijn om een levensduureffect waar te nemen. De fotonische bandkloof moet dan namelijk breder zijn dan het spectrum en dat is meestal moeilijk te realiseren. Een andere belangrijke factor bleek de diameter van de bolletjes. Hoewel het te verwachten is dat de diameter van de bolletjes de voortplanting van licht beïnvloedt (dit hangt immers samen met de periodiciteit in het kristal en dus de golflengte van weerkaatst licht), verwachtten we niet dat de bolletjes afzonderlijk de levensduur van het licht zouden beïnvloeden. Ons vermoeden is dat ieder bolletje op zich, dus niet per se gerangschikt in een rooster, de levensduur kan beïnvloeden. Omdat dit slechts een vermoeden is, zullen er in de toekomst nog vele berekingen en experimenten uitgevoerd moeten worden.

Samenvatting

Tot nu toe is het niemand nog gelukt, ook ons niet, om een fotonische bandkloof te creëren. Oorzaken waarom dit nog niet gelukt is, zijn onder andere dat de kristallen vaak niet groot genoeg zijn en nooit helemaal perfect zijn; ze bevatten veelal kleine scheurtjes of misvormde luchtbollen die ontstaan zijn tijdens het fabricageproces. Hoewel de fotonische bandkloof er in praktijk nog niet is, leren we van onze experimenten heel veel; de oplossingen van de problemen die we nu tegenkomen zijn zeer nuttig voor toekomstig onderzoek. Bovendien lijken onze resultaten nu al interessant voor industriële onderzoekers.

Dit boekje is geschreven vanuit een chemisch perspectief. De nadruk ligt op het synthetiseren en karakteriseren van de fotonische kristallen. Hoewel synthese doen erg leuk is, is het minstens even leuk om te meten (=weten) of datgene wat je gemaakt hebt daadwerkelijk doet wat je ervan verwacht had. Reflectiviteit, emissie en levensduurmetingen aan de gesynthetiseerde kristallen, allemaal (optisch) fysische experimenten, zijn in dit boekje beschreven op een manier hoe ik dit ervaren heb en hopelijk daardoor ook voor veel chemici begrijpelijk.